

llge Finantslov. Det forekommer mig, at den ærede Landstingsmand uden Videre blandede dem sammen. De have vistnok deres Analogi eller deres beslagtede Sider; men paa den anden Side er det ganske vist, at med Hensyn til saadanne Love, som han sigtede til, kan der ikke være den allermindste Tvivl om, at de staae under det samme Forhold som alle andre Love, og at Landstingets Stilling der er ganske den samme som Folkethingets, hvorimod dette ikke er Tilfældet med Hensyn til den egentlige Finantslov. Noget, jeg ikke blot altid har været villig til at erkjende, men som jeg har ønsket forfulgt til dets sidste Consequenter, indtil de lovlige Grændser, og selv søgt at gjøre gjældende. Det Spørgsmaal, om vi bør tage Initiativet til ved et Lovforslag at rette Feil, der maatte være begaaede ved en tidligere Lov, har jo nu blot Betydning som et reent historisk Spørgsmaal. Om det er rigtigt, at vi i sidste Session gjorde ved denne som ved saa mange andre Love, at vi toge dem ubesete og udroste, for at de kunde komme ud, da en alvorlig Overveelse var praktisk umulig, hvis Forslaget skulde faae Lovskraft, det synes jeg har Intet at gjøre med Spørgsmaalet om, hvorledes man bør forholde sig ved den nu foreliggende Finantslov. Det forekommer mig, at hvad den ærede Landstingsmand har anført, indeholder aldeles tilstrækkelig Motiv til ikke her at vedtage Noget, der i fjerneste Maade kan have Navn af Contravers med det andet Thing, og det er en af de Grunde, hvorfor det glæder mig, at han har taget sit Forslag tilbage, at jeg troer, at et eller et Par af de Spørgsmaal, som Forslaget angik, vare saadanne, hvis Rigtighed ikke er hævet over enhver Tvivl. Jeg mener, at vi skulle indskrænke os til saadanne Ting, mod hvilke der fornuftigvis ikke kan anføres nogen begrundet Tvivl. Jeg mener ogsaa, at det er det Gode ved de Spørgsmaal, der her have været reiste, at de ikke gaae ud paa at rette Noget i det, der angaaer Finantslovens berettigede Terrain, nemlig de egentlige Bevillinger. Efter Alt, hvad der er fremkommet, har Ingen yttret nogen Tvivl om at vedtage, hvad der er vedtaget af Folkethinget, eller at fordrø bevilget, hvad der er nægtet af dette;

men i saa Henseende adskilte de af den ærede Landstingsmand, der nu havde Ordet, stillede Forslag sig fra de øvrige, da de vare virkelige Rettelser og ikke blot Indsigelser mod at optage paa Finantsloven, hvad der ikke der hører Hjemme. Men iøvrigt kan jeg ikke indsee, at der kan være mindste Tanke om nogen Conflict med Folkethinget. Selvfølgelig kunne de regulativmæssige Forhandlinger udtømmes; men naar Landstinget ikke forandrer de egentlige Bevillinger, ikke stryger en Skilling af hvad der er bevilget, og ikke fordrø bevilget, hvad Folkethinget har nægtet at give sit Samtykke til, naar Landstinget ikke gjør Andet end i fremtrædende Exempler at gjøre Indsigelse imod, glennem den aarlige Finantslov at gjøre Indgreb i den lovgivende eller den administrative Myndighed, saa kan jeg ikke skjønne, at, da Finantsloven ikke kan blive Lov uden begge Things Samtykke, vor Stilling kan blive uklar. Vi give vort Samtykke til den hele Lov med Undtagelse af enkelte Sætninger, ved hvis Vedtagelse vi med Hensyn til de praktiske Følger dog kun havde villet betræde en gal Vej, og hvis Vedtagelse, hvis denne Vej videre fortsattes, vilde gjøre Landstingets Medvirkning ved Finantslovens Behandling illusorisk og være et stærkt Indgreb i det kongelige Prærogativ saavel som i den administrative Myndighed, medens det dog er en af de vigtigste constitutionelle Regler, at de forskjellige Statsmagter skulle gjøre alt Deres for at gjøre deres Ret gjældende paa deres eget Terrain, men ligesaa meget vogte sig for at gjøre Indgreb paa de andre Statsmagters Gebeet. Jeg skal altsaa med den største Rolighed imødesee Consequenterne af, at der skeer Forandringer i Beslutninger af Folkethinget, der vel at mærke ere komne ind med et Par Stemmers Overvægt, og som mere eller mindre kunne betragtes som Feiltagelser.

Mosm: Maa skee det maatte være mig tilladt at henvende mig til den høitærede Minister for Kirke og Underviisningsvæsenet med en Forespørgsel angaaende Nr. 8 i Udsnittet om det lærde Skolevæsen, hvor der handles om Tavlepengene til Rønne høiere Realskole. Disse Tavlepenge bleve oprindeligt betalte af